

РЕШЕНИЕ

№ 201

гр. Разград, 03.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАЗГРАД в публично заседание на шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ЦВЕТАЛИНА М. ДОЧЕВА**

при участието на секретаря **ГАЛЯ МАВРОДИНОВА**
като разглежда докладваното от **ЦВЕТАЛИНА М. ДОЧЕВА** Гражданско дело
№ 20233330101713 по описа за 2023 година

Предявен е иск с правно основание чл.49 във вр. с чл.45 от ЗЗД.

Депозирана е искова молба от И. К. З. против “Топлофикация Разград“ с посочено правно основание чл. 49 вр. чл. 45, вр. чл.84, ал.3, вр. чл.86 от ЗЗД и цена на иска 1300лв.

Ищецът твърди, че с изпълнителен лист от 24.02.2014г., издаден въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 333/2012 г. на РРС е осъден да заплати на ответника сумата 2299.75лв. за незаплатена цена на топлинна енергия за периода от 01.12.2009г. до 02.08.2011г., ведно със законната лихва, считано от 07.03.2012г. до окончателното плащане, както и 338.14 лева лихва за забава от 01.01.2010г. до 01.02.2012г. и 52.26 лева разноски за делото.

Въз основа на този изпълнителен лист е образувано изп. дело № 20147620400769 на ЧСИ Деян Драганов, рег. № 762 на КЧСИ с вискател „Топлофикация Разград“ ЕАД.

На 30.06.2017г. по изп. дело № 20147620400769 на ЧСИ Деян Драганов е депозирана молба от длъжника З. с искане за прекратяване на същото. С постановление от 17.08.2017г. ЧСИ Драганов е отказал да прекрати изпълнителното дело.

Изпълнителното дело е преместено при ЧСИ Л.Станев и е преобразувано под номер 2323/20г., по което отново длъжника е поискал прекратяване на ИД и присъждане на направените от него разноски. Молбата за присъждане на разноски в полза на длъжника З. е оставена, без уважение, а изп.дело е било прекратено. По делото ищецът е ангажирал процесуален защитник и е заплатил сумата в размер на 1300 лева за адвокатско възнаграждение.

По ИД № 769/2014 г. по описа на ЧСИ Д.Драганов, образувано въз основа на Изпълнителен лист от 24.02.2014 г. по ч.гр.д. № 333/2012 г. по описа на РРС, вземането на кредитора е

било погасено по давност. Вместо да се съобрази с това обстоятелство „Топлофикация - Разград“ АД и да преустанови всички свои действия, кредитора не го е сторил. Напротив, вискателя е депозирал молба по изп. дело № 769/2014 г. по описа на ЧСИ Д.Драганов за преместване на изп.дело при друг ЧСИ. Изп.дело е прехвърлено и преобразувано в ИД № 2323/2020г. по описа на ЧСИ Людмил Станев.

Ищецът с молба с вх. № 17115/2020г. е поискал прекратяване на изп.дело и присъждане на направените разноски за адвокат, която е оставена без уважение.

Длъжникът по изп. дело, може да търси репарирание на сторените разноски по общия исков ред в отделно производство.

Деликтната отговорност, включително тази на възложителя по чл.49 ЗЗД, изисква да е налице причинно-следствена връзка между противоправното поведение /в случая на ангажирания от ответника адвокат/ и настъпването на вредите, като последните следва да бъдат не изменено, обективно и закономерно настъпили в резултат от противоправното поведение.

Причинна връзка е налице, когато може да се отговори положително, че без конкретното поведение претендираните вреди не биха настъпили. В конкретната хипотеза заплатеното от ищеца адвокатското възнаграждение е за престираната квалифицирана правна помощ по изп. производство. Сторените в изпълнителното производство разноски се явяват необходим разход във връзка със защита правата и законните интереси по неоснователно образуваното срещу ищеца изпълнително дело. Заплатеният от него хонорар е в пряка причинна връзка е факта на воденото срещу него изпълнително дело. Поведението на ответника се явява противоправно, тъй като нарушава правния порядък и е насочено към чужда имуществена сфера, чието засягане се иска при липса на законови предпоставки и чрез него са причинени вреди другиму, които следва да бъдат репарирани.

Моли съда да постанови решение, с което осъди ответника да му заплати сумата 1300лв.,представляваща обезщетение за претърпени от него имуществени вреди, вследствие на деликт, съизмерим със стойността на заплатеното адв.възнаграждение за защита по изп.д. №2323/2020г. по описа на ЧСИ Л.Станев, ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането-10.11.20г., до окончателното ѝ плащане, както и сторените съдебни разноски.

Ответникът Топлофикация-Разград ЕООД счита иска за неоснователен. За основателността на предявения иск в тежест на ищеца е да докаже фактическия състав на непозволеното увреждане, а именно, че в резултат на противоправно поведение на ответника е настъпила имуществена вреда в неговия патримониум. Съгласно чл.49 ЗЗД възложИ.т другиму работа отговаря за вредите, които изпълнителят е причинил при или по повод на възложената работа. За ангажиране отговорността на възложителя обаче, лицето, на което е възложено работата (изпълнителят), трябва да изпълни фактическия състав на чл.45 ЗЗД и трябва да се докаже вината на лицата, натоварени с извършването на тази работа .

Ищецът трябва да посочи лицата, които се явяват изпълнители на дружеството, за да може съдът да прецени дали тяхното поведение е било виновно. Ищецът споменава, че това е

адвокатът на дружеството, без да посочи името му и номера на пълномощното. Ответникът твърди, че не е ангажирал адвокат за изп.дело.

Дори да се приеме, че изпълнителят е посочен (индивидуализиран) коректно, в случая субективният елемент - вината - от фактическия състав на отговорността по чл.45 ЗЗД винаги ще отсъства. След издаден Изпълнителен лист от 24.02.2014г. в полза на дружеството срещу И. К. З. е образувано изпълнително дело, към което впоследствие са присъединени и други вземания. През 2021г., когато съдът е признал за погасени по давност сумите по посочения изпълнителен лист, същият е бил изключен от изп.дело, респ. принудителното изпълнение срещу сумите, инкорпорирани в него е било преустановено.

Тъй като давността не се прилага служебно, до датата на постановяване на окончателния съдебен акт, с който се установява, че вземанията на „Топлофикация - Разград“ АД са погасени по давност - Решение № 160/22.11.2021г. по описа на ОС- Разград, всички действия на дружеството, респ. на ЧСИ са законосъобразни. За основателността на исковата преценка трябва да се направи преценка на действията на ответната страна след 22.11.2021 г. - за евентуално виновно поведение.

Представеният Договор за правна защита и съдействие, сключен между адв. Д. П. и И. К. З. е от 10.11.2020 г. Към този момент съдът все още не е сезиран и няма съдебно произнасяне по отношение на това, дали давността е изтекла. В исковата молба ищецът посочва, че молбата до ЧСИ за присъждане на разноски по делото е оставено без уважение. В този случай е следвало да се обжалва отказът на ЧСИ по надлежния процесуален ред и съдът да изследва въпроса за дължимостта на разноските в отделно производство. Това не се е случило. И. З. е бездействал. Налице е зле воден процес, с множество допуснати грешки и недоразумения и не може да се вмени вина на конкретни лица - ЧСИ и изпълнители на дружеството, натоварени с водене на съдебни и изп. дела – за това, че са насочили принудително изпълнение срещу И. З. въз основа на изпълнителен лист, издаден по надлежния ред.

Според ответника сумите, предмет на Изпълнителен лист от 24.02,2014 г., не са погасени по давност към момента на образуване на изпълнително дело.

По ЧГД № 333/2012 г. по описа на РС-Разград е издадена Заповед за изпълнение в полза на ответното дружество срещу И. К. З. за заплащане стойността на доставената топлинна енергия за периода от 01.12.2009г.-02.08.2011г. Ищецът не е възразил срещу Заповедта за изпълнение и тя е влязла в сила. След издаването на Заповедта за изпълнение започва и започнала да тече нова 5-годишна давност. В този смисъл е съдената практик, на която се е позовал ответника.Решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. на ВКС, ГК, IV г.о. и Решение № 3 от 04.02.2022 г. по гр.д.№ 1722/2021 г. на ВКС, ГК, IV г.о., постановени по реда на чл.290 ГПК. Правните последици на влязлата в сила Заповед за изпълнение са аналогични на последиците на влязло в сила съдебно решение, поради което и Заповедта има установително и преклудиращо действие в отношенията между страните. Влязлата в сила Заповед за изпълнение препятства оспорването на задълженията, въз основа на обстоятелства или доказателства, които са били известни на длъжника до изтичане срока на

възражението. Установеното със Заповедта вземане не подлежи на пререшаване, освен чрез извънредните способи, посочени в чл. 423 от ГПК и чл. 424 от ГПК. Чрез тези специални норми законодателят е придал на влязлата в сила Заповед за изпълнение характера на влязло в сила решение за вземането, защото е ограничил нейното атакуване до степен в каквато е ограничено и атакуването на влезли в сила съдебни решения. Вземането за периодични плащания, установено с решение, постановено по реда на чл. 422 от ГПК след подадено възражение по чл. 414 от ГПК се погасява с общата петгодишна давност. В случай че се приеме, че същото вземане би се погасило с кратката тригодишна давност, ако срещу Заповедта не е подадено възражение и същата е влязла в сила, то това би създавало ситуация, в която обстоятелството каква ще е давността за едно вземане да зависи от процесуалното поведение на длъжника. Няма спор, че тази теза на „Топлофикация - Разград“ АД не е приета от Районен съд - Разград, респ. Окръжен съд - Разград, но тя намира опора в практиката на ВКС и изключва вината на изпълнителите на дружеството за воденото изп. дело срещу И. З.. Изпълнителите на „Топлофикация - Разград“ АД, съобразявайки се с практиката на ВКС, са били убедени, че давността не е изтекла. Следователно - нито умишлено, нито при проява на груба небрежност от страна на изпълнителите на дружеството е водено неоснователно изп. дело срещу И. К. З.. Напротив - предприетите действия са били в унисон с практиката на ВКС и въобще с действащата нормативна уредба в българското законодателство.

В контекста на тези аргументи, презумцията по чл.45 ал.2 ЗЗД е оборена, защото поведението на изпълнителите на дружеството не е виновно, а изцяло законосъобразно, при съобразяване на задължителната практика на ВКС и почива на аргументи. За да е налице виновно поведение, изпълнителите на дружеството трябва: 1/ знаейки, че давността е изтекла, да са действали с непременната цел (умисъл) да увредят имуществените интереси на И. З.; 2/ да са действали аргументно - само със субективното усещане за правилност на действията си, без да е налична практика на ВКС, според която давността при издадена Заповед за изпълнение винаги е петгодишна.

По делото няма доказателства дали уговореното адв.възнаграждение е реално заплатено. Това е необходимо с оглед доказване на реалния размер на претърпяната вреда.

Ответникът възражава и срещу размера на претендираната сума от 1300 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, вследствие деликт, съизмерим със стойността на заплатеното адвокатско възнаграждение за защита по изп. д. № 2323/2020 г. по описа на ЧСИ Л.Станев поради прекомерност.

Възражава срещу началния момент, от който ищецът претендира обезщетение за забава върху сумата по главницата. Не става ясно как е определен началният момент на увреждането. Според ответника лихва за забава следва да тече от датата на постановяване на въззивното решение на 22.11.2021г.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното: През 2012г. ответникът е депозирал заявление по чл.410 ГПК

срещу длъжника И. К. З. за сумата 2299.75лв. незаплатена топлинна енергия за периода 01.12.2009г.-02.08.2011г., ведно със законната лихва,считано от 07.03.12г., сумата 338.14лв. лихва за забава и 52.46лв. съдебни разноски. По образуваното ч.гр.д.№333/2012г., а изпълнителният лист е издаден на 24.12.2014г. Същата година през м.декември ответникът е образувал изп.производство /из.п.д.№769/2014г. по описа на ЧСИ Д.Драганов/.През 2017г. длъжникът е поискал прекратяване на изп.дело поради настъпила перемпция.ЧСИ е оставил без уважение молбата.

По молба на ответника изп.производство е преместено при ЧСИ Л.Станев под №2323/2020г.,където ищецът отново е поискал перемиране на делото,както и присъждане на сторените разноски за адвокат. Към молбата е приложил и списък с разноските от 1300лв. и договор за правна защита и съдействие. С постановление от10.11.2020г. ЧСИ Л.Станев е прекратил изп.д.№2323/2020г. и е оставил без уважение искането за присъждане на разноски. Ответникът е поискал връщането на изп.лист и прилагането му към изп.д. №2373/2018г. на ЧСИ Л.Станев.

Ищецът е предявил иск по чл.439 ГПК във вр. с чл.124 ГПК с искане да бъде установено по отношение на ответника,че вземането му по изп.лист по ч.гр.д.№333/2012г. на РРС е погасено по давност. Образувано е гр.д.№348/2021г. по описа на РРС, който е уважил иска,приемайки,че вземането е погасено по давност. Първоинстанционното решение е потвърдено с Решение №160/22.11.21г. по в.гр.д.№287/21г. по описа на ОС-Разград.

Въз основа на изложената фактическа обстановка и съобразявайки становището на страните, съдът достига до следните правни изводи:

В ППВС № 9 от 28.XII.1966г. са отграничени хипотезите, в които се носи отговорност за чужди виновни действия от възложителя. Първата посочена хипотеза е когато вредите са причинени виновно от лицето, на което е възложена работата, чрез действия, които съставляват извършване на възложената работа.

Устройството на ответното дружество предполага именно възлагането на определени служители осъществяването на различни видове дейности, за функционирането му. На юрисконсултите е възложено извършването на правни действия за защита на интересите на дружеството пред съд и пред органите по изпълнение чрез изрично пълномощаване.

В настоящия случай се претендира отговорността на работодателя за вреди, причинени от неправомерни правни действия на негов служител- юрисконсулт по принудително събиране на вземане на дружеството, което е довело до необходимостта за ползване на адвокатска защита и представителство по изп.д.№2323/2020г. на ЧСИ Л.Станев и оттам претърпените имуществени вреди в размер от 1300лв. на ищеца.

Дължимостта на вземането на ответника е установено по предвидения от закона ред, поради което същият се е снабдил с изпълнителен лист и закономерно е предприел действия по принудителното му събиране, тъй като длъжникът не го е платил доброволно.

Ищецът чрез своя пълномощник е направил единствено възражение за настъпила перемпция и нищожност на извършените след изтичането на двугодишния срок действия на ЧСИ по

изп.д.№2323/20г.. Едва с депозирането на искова молба на 17.02.2021г. по гр.д.№438/21г. на РРС ищецът е предприел действия по установяване факта на изтелка в негова полза погасителна давност и едва след това действията на служители на ответника биха могли евентуално да се разглеждат като такива извършени при съзнанието, че принудителното изпълнение е неосъществимо. Такива действия не са извършвани по изп.д.№2323/20г. от служителите на ответника.

Погасителната давност е юридически факт, който представлява определен от закона период от време, след изтичането на което за длъжника възниква право да откаже изпълнение на вземането на кредитора, тъй като то е погасено по давност. Следователно се погасява субективното право на принудително изпълнение, като длъжникът остава задължен и може да изпълни доброволно.

Давността се прекъсва с предприемането на всяко едно изпълнително действие, след което започва да тече нов давностен срок. Давността обаче не се прилага служебно, а длъжникът следва да се позове на нея и предприеме правни действия по предявяване на иск за установяване на този факт. Това той е сторил предявявайки иск по чл.439 ГПК на 17.02.2021г. С решение №379/21.07.2021г. по гр.д.№348/21г. на РРС, влязло в сила на 22.11.2021г. съдът е установил изтеклата погасителна давност. Следователно до този момент всички правни действия на служителите на ответника са били насочени към събиране на дължимите от ищеца суми. Както се спомена по-горе изтеклата давност погасява единствено правото на принудително изпълнение, а не тяхната дължимост. Пълномощникът на ищеца е поискал единствено прекратяване на изп.процес поради настъпила перемпция. Настъпването на погасителната давност и на перемпцията са два различни юридически факта, с различни правни последици. Двугодишното бездействие на вискателя в изп.процес води като санкция прекратяването на последния, а бездействието на кредитора до правото на принудително събиране на вземането му.

Следователно съдът не намира за установено служители на ответника да са извършвали каквито и да е неправомерни действия, които да увредят ищеца.

Предвид липсата на противоправни виновни действия, респ. бездействия на служители на ответника не може да се ангажира неговата отговорност по чл.49 ЗЗД.

Претенцията на ответника да присъждане на разноси на юрисконсулт е основателна, като на същия следва да се определи минимално възнаграждение от 150лв. На ищеца не се следват разноси.

По изложените съображения и на основание чл.235 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от И. К. З., ЕГН ***** от гр.Варна против “Топлофикация Разград” ЕООД, ЕИК 116019472 иск за присъждане на обезщетение за причинени му от служители на ответника имуществени вреди в размер на 1300лв., ведно със законната лихва

върху главницата считано от 10.11.2020г. КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА И. К. З. да заплати на “Топлофикация Разград“ ЕООД сумата от 150лв./сто и петдесет лева/ съдебни разноси.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред ОС-Разград в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Разград: _____